

I Lovforslaget § 4 synes det rettest at udelade Slutningen af 1ste Punctum: „hvilke Gjenstande — Dypgivende“, hvorved det vil forbeholdes administrativ Ordning, paa hvilken Maade de paagældende Data skulle godtgøres.

Til § 5 foreslaaer Udvalget, at Passene, i Stedet for hos de danske Consulere og de islandiske Amtmænd, skulle kunne løses hos Politimestrene i de 5 fornævnte islandiske Kjøbstæder. Dette Sidste er ogsaa indstillet i Althingets § 5 og turde omtrent yde samme Betyrrelse samt give mindre Forvikling, end om man ved Lov vilde indblande Consulerne i dette Forhold, hvorved iøvrigt ikke udelukkes, at man paa enkelte Steder derved kan benytte deres Bistand, men dog bevirkes, at i saa Fald de paaløbende Omkostninger maae afholdes af den, der begjærer Passet. Det synes derhos henstgtsmæssigt, at islandiske Søpasser ligeledes kunne erholdes hos Landsfogden paa Færøerne, og man har derfor ogsaa optaget en Bestemmelse herom. At Betalingen skal erlægges „forinden Passets Udlevering“, synes det ikke ganske nødvendigt at optage i Loven, eftersom der kunne tænkes Tilfælde, hvor der kan være Anledning til at tilstaae Henstand — s. Ex. indtil den er realiseret Saameget af Ladningen, at Betalingen deraf kan afholdes —, og herved ikke løbes nogen Fare for Statskassen, eftersom den paagældende Dyrighedsperson selvfølgelig staaer til Ansvar for Beløbet. Man indstiller derfor, at denne Passus udgaaer.

Hvad endelig Afgiftens Størrelse angaaer, kan Udvalget ikke erkjende, at den Forbedring af de hidtilværende Forhold, som Udkastet tilfigter, indeholder nogen Grund til at fordoble den Beskatning, som nu paahviler den islandiske Handel. Den danske Skibsfart paa Island vil allerede ved Udkastets andre Bestemmelser blive ugunstigere stillet end hidtil, og det synes derfor mindre rigtigt samtidigt hermed at underkaste den en saa betydelig forhøjet Afgift, hvilket ogsaa af en Minoritet paa Althinget med megen Styrke er gjort gjældende (see navnlig Althingstidenden Side 286 og 288). Udvalget indstiller derfor, at

Afgiften kun fastsættes til 1 Rbd. pr. Tonn, hvorved omtrent den Indtægt vil udfomme, som af den islandiske Handel hidtil er tilflydt Statskassen.

I Stedet for de udførlige Bestemmelser i Forslagets § 6, — ved hvilke iøvrigt bemærkes, at Betalingen for Consulatattestation synes at være sat temmelig høit, — ansees det, allerede ifølge de tidligere anførte Grunde, for rettere at indstrænke sig til en Bestemmelse om, at, saasnart et Skib ankommer i en Havn paa Island, skal dets Ankomst strax anmeldes for Stedets Politiovrighed, der varetager det med Hensyn til dets Expedition Fornødne (sfr. Lovforslagets § 5) mod Erlæggelse af det i Sp. Regl. 10de September 1830 § 62 foreskrevne Gebyr. Da denne Betaling i og for sig er temmelig høi, vil den nemlig indeholde passende Godtgørelse ogsaa for Meddelelse af Søpasser paa de Steder, hvor Politimestrene hertil skulle være berettigede.

Minimum af den i § 7 foreskrevne Bod foreslaaes nedsat til 10 Rbd.

Derhos antager Udvalget, at det foran denne Paragraph vil være rettest at indflyde en Bestemmelse, som bemyndiger Kongen til at forhøje Skibsafgiften indtil 10 Rbd. af Commerceløst for de fremmede Nationer, i hvis Besiddelse den danske Skibsfart er stillet i et ugunstigt Forhold, og at derimod Forslagets §§ 8 og 9, ifølge det Ovenanførte, helst maae udgaae.

Udvalget anbefaler derfor Forslagets Bestemmelser med de nedenanførte Forandringer:

1) I Stedet for §§ 2 og 3 sættes følgende Paragraph:

„Fra 1ste Januar 1855 skal det være fremmede Skibe tilladt at anløbe de islandiske Kjøbstæder Reykjavik, Stykkisholm, Isafford, Djord, Seydisafford og Vestmanna, samt, naar de der have erhvervet eller foreviist islandsk Søpasser, ligeledes at besøge alle autoriserede Handelssteder paa Island. Fremmede Søfarende skulle være underkastede de for Speculanthandel hid-